

(Yết-Ngư) Em Mãi Mãi Là Của Anh

Contents

(Yết-Ngư) Em Mãi Mãi Là Của Anh	1
1. Gtnv	2
2. Chap 1: Cuộc Gặp Gỡ Không Đáng Có	2
3. Chap 2: Oan Gia Ngộ Hẹp	3
4. Chap 3: Sống Cùng Người Bạn Mới	4
5. Chap 4: Buổi Tối Đáng Nhớ	6
6. Chap 5: Tất Cả Là Lỗi Của Mình	7
7. Chap 6: Cảm Ơn Vì Đã Ở Bên Tôi	9
8. Chap 7: Rung Động	10
9. Chap 8: Anh Sẽ Bảo Vệ Em	12
10. Chap 9: Tổ Tình	12
11. Chap 10: Người Thứ 3	14
12. Chap 11: Sự Thật Được Phơi Bầy	16
13. Chap 12: Kết Thúc	19
14. Chap 13: Em Mãi Mãi Là Của Anh	20
15. Ngoại Truyện 1: Mã-song	21
16. Ngoại Truyện 2: Yết-ngư	23
17. Ngoại Truyện 3: Yết-ngư(end)	25

(Yết-Ngư) Em Mãi Mãi Là Của Anh

Giới thiệu

Dành cho những ai couple Yết-Ngư*****Couple phụ: Song Tử - Nhân Mã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yet-nguu-em-mai-mai-la-cua-anh>

1. Gtnv

THIÊN YẾT: đẹp trai, tất nhiên body cũng đẹp, lạnh lùng, nhưng khi yêu thì rất chung tình, là người thừa kế tập đoàn Scorpio. Học lớp 11.

-Biệt danh: Tăng băng di động

“Trên đời này tôi ghét nhất là trái tim. Thứ thuộc về mình nhưng lại luôn đập loạn xạ vì người khác”

KIM NGUU: là một cô nàng dễ thương, bướng bỉnh, chiều cao “hơi” khiêm tốn nhưng body vẫn đẹp, là 1 con người phàm ăn. Học lớp 10.

-Biệt danh: Ngưu Ngưu, Ngưu Nhi, Trâu

“...Yêu?... Đó là thứ gì vậy?...Có ăn được không???”

*NV phụ:

NHÂN MÃ: là một cô gái cá tính, rất thích đi chơi, body đẹp. Học lớp 10, cùng lớp với Ngưu. Là thanh mai trúc mã của Song Tử.

-Biệt danh: Mã Mã, Mã Nhi, Ngựa.

“Tình yêu...nếu cậu không cố giữ lấy thì nó có thể tuột đi bất cứ lúc nào”

SONG TỬ: đẹp trai, hào hoa nhưng chỉ yêu 1 người là Mã Mã, thích “tám” chuyện. Học lớp 11, bạn của Yết.

-Biệt danh: Song Song, Tiểu Song

“Thất bại cũng được...không sao cả. Nhưng đừng chấp nhận thất bại khi còn chưa bắt đầu”

(p/s: Au không muốn chọn trong 12 chòm sao nhân vật phản diện nên sẽ lấy tên khác nha~)

LÂM NHƯ: có hôn ước với Thiên Yết(bố mẹ Lâm Như và bố mẹ Yết là bạn thân), nhưng không được Yết đáp lại, lúc nào cũng bám lấy Yết.

2. Chap 1: Cuộc Gặp Gỡ Không Đáng Có

———— 6 a.m ————

Tại 1 căn biệt thự “nhỏ”, những âm thanh “vô cùng êm dịu” vang lên:

-Ngưu Nhi, con có dậy không thì bảo? Có biết hôm nay là ngày khai giảng của con không?

-Vâng~ Hôm nay là ngày khai gi... Cái gì? Là ngày khai giảng.

Nói xong, cô liền bật dậy, đi làm VSCN trong khoảng 10’ và thay đồng phục trong 5’. 15’ sau, cô đã có mặt tại bàn ăn, nhưng 1 điều kì lạ là hôm nay cô ăn rất ít.

-Con sao vậy? Con mà cũng biết chê thức ăn nữa sao???- Mẹ cô dò

-“Cần-tin trường chờ chị nhé, chị sẽ đến với em ngay thôi!!!”- Cô nghĩ thầm, đáp lại mẹ cô chỉ là cái lắc đầu nhẹ.

———— Trên đường đến trường ————

Chị Ngưu nhà ta trên tay cầm rất nhiều thứ:kem, bim bim, bánh...(mới ghé cái quán tạp hóa ở gần đó) và đã vô tình đụng trúng 1 người, làm kem dính hết vô áo người đó.

-Bộ cô không có mắt hả??? Mắt mũi để hết đi đâu vậy?- Người con gái đó quay lại nhìn cô, ánh mắt tỏ rõ sự giận dữ- Cô làm áo tôi bẩn hết rồi đó, cái áo này rất mắc đó, cô định đền tôi như thế nào đây?

-Tôi...xin lỗi-Kim Ngưu cúi đầu, thầm nghĩ:” thật là, mới sáng sớm đã đụng phải 1 con tiểu thư ỷ mạnh hiếp yếu rồi”- Tôi sẽ đền cho cô.

-Cô nghĩ cô mua nổi chiếc áo này sao?- Cô ta hỏi, giọng cười đầy sự khinh bỉ.

Từ đằng xa, một người con trai đã nhìn thấy hết mọi việc. Anh tiến đến gần 2 người con gái. Thấy anh lại gần, cô gái kia chạy đến, ôm lấy cánh tay rắn chắc của anh:

-Yết à, cô ta lán bẩn hết áo của Lâm Như rồi này.

Giọng nói “ngọt ngào” của Lâm Như làm Ngưu cảm thấy sờn gai ốc, khác hẳn với cái giọng điệu lúc nãy nói với cô. Lúc này, anh mới lên tiếng:

-Bỏ tay tôi ra. Tôi và cô không là gì của nhau cả.-Anh hất tay của Lâm Như ra khỏi người mình- Người ta đã xin lỗi rồi thì thôi đi. Bộ cô thích gây sự với người khác lắm hả?

Nghe xong câu nói của Yết, Lâm Như đứng hình. Còn Kim Ngưu cũng vì 2 người đang cãi nhau mà trốn đi từ bao giờ bởi 1 trong những châm ngôn của Ngưu Nhi là “Không phải chuyện của mình thì không cần quan tâm”, một phần cũng vì cô nàng sợ mất tiền để bồi thường cho ả Như đó.

3. Chap 2: Oan Gia Ngõ Hẹp

—————-7 giờ 10’—————

Kim Ngưu đã đứng trước cổng trường Zodi. Cô ngạc nhiên vì không thể ngờ trường lại rộng lớn đến vậy. Cô nhìn xung quanh và cuối cùng, mắt cô cũng dừng lại ở 1 nơi... căn-tin. Không suy nghĩ gì nhiều, cô lao thẳng vào căn-tin. Trước mặt cô là cả 1 gian đồ ăn, cô liên tục chọn món khiến cổ bán hàng phải làm việc không ngừng:

-Cô ơi, cho cháu cái này,... cái này, cái này, cái này nữa... A, còn cái này nữa- Cô chỉ vào chiếc bánh cupcake phủ socola cuối cùng.

-Tôi lấy cái đó- Một giọng nói lạnh như băng cất lên.

Ngưu quay lại thì thấy cái tên sáng nay mình gặp cùng với cô nàng sáng nay mình đụng trúng. “Đúng là oan gia ngõ hẹp”

Ngưu ngừng suy nghĩ, quay ra nói với anh chàng đằng sau:

-Nè, tên kia, tôi đã chọn cái bánh đó rồi. Anh chọn có khác đi.

-Không thích- Đáp lại Kim Ngưu chỉ là 2 từ duy nhất.

-Cái tên Tăng băng di động kia, tôi đã nói nhẹ nhàng rồi mà sao anh không nghe vậy?

-Thứ nhất, tôi có tên, tên tôi là Thiên Yết. Thứ 2 cô có quyền gì bảo cái bánh đấy là của cô chứ, cô làm ra nó hả? Vậy để cô bán hàng chọn đi, cô ấy đưa cho ai thì là của người đó.

Kim Ngưu quay ra nhìn cô bán hàng với cặp mắt long lanh nhưng rồi cô bán hàng lại đưa cho tên Yết đó. Tất nhiên, vì chẳng có ai trong trường này không sợ trùm trường-Thiên Yết cả. Dù có là học sinh mới thì ít nhất cũng đã nghe nói qua.(Au:Vậy sao Ngưu không biết???)

Ngưu không hài lòng 1 chút nào. Cô nhảy lên, túm lấy cổ hần từ phía sau, với tay ra để lấy chiếc bánh trên tay hắn (Au:xin lỗi, chiều cao của chị ấy hơi khiêm tốn~)

Yết giật mình.Chưa từng có ai dám làm vậy với cậu. Anh cười nửa miệng đầy sự thích thú rồi lại nhanh chóng quay về với vẻ mặt lạnh lùng của mình.

“Thật là một người con gái thú vị!!!”

Anh quay người lại khiến Ngưu đang bám cổ anh bỗng trượt tay ra, và cô được ôm hôn đất mẹ.

-Cô muốn ăn lắm hả?-Anh dò hỏi quan sát nét mặt của cô.

-Tất nhiên rồi. Nếu không muốn ăn thì từ nãy tôi làm vậy để làm gì chứ?)- Cô nhanh chóng trả lời, nhìn vào chiếc bánh mà tưởng chừng sẽ thuộc về mình.

Nghe được câu trả lời của cô, anh bỏ luôn chiếc bánh vào miệng mà ăn ngon lành trước sự ngạc nhiên của cô.

-Không phải tôi đã trả lời anh rồi sao. Sao anh vẫn ăn bánh của tôi! Trả lại đây!!!!- Cô tất nhiên là tức rồi, đối với cô thức ăn chính là sinh mạng. Vậy mà có người lại ăn thức ăn của cô lại còn ngay trước mặt nữa. Bảo sao không tức.

-Tôi thích làm những việc mà mọi người không thích.-Anh thản nhiên đáp lại(Au: ngược đời vậy??)

-Anh hãy nhớ đó, Kim Ngưu-tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

“Tên là Kim Ngưu sao?”-Anh trầm nghĩ- Cô không định dự lễ khai giảng sao mà còn đứng đó?

Sau câu nói của Yết, Ngưu nhìn xuống chiếc đồng hồ trên tay:

-Cái gì? 7 giờ 25’ rồi sao? Tại anh đó, chỉ còn 5’ nữa là khai giảng rồi.

-Thay vì đứng đó than vãn thì hãy mau đi tập trung đi- Nói rồi, anh quay lưng bỏ đi. Lâm Như đứng đó nãy giờ cũng lảo đảo theo sau Yết.

4. Chap 3: Sống Cùng Người Bạn Mới

————bỏ qua lúc tập trung đi————

-Nè, cái cô gái kia đó, lúc nãy dám gây sự với Thiên Yết đấy!-hs1

-Trùm trường Thiên Yết hả? Công nhận gan cô ta lớn thật!-hs2

....

Vô số những lời bàn tán về Ngưu nhưng tất nhiên cô không biết gì cả.

~~Đến lúc nhận lớp

~~~Không phải là cái cô dưới căn-tin đây sao? Không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy? Cô phải hãnh diện khi được học cùng lớp với tôi đó- Lâm Như cùng lũ bạn của mình nhìn Ngưu, nhướn miệng cười đầy khinh bỉ.

“Sao cuộc đời trở trêu vậy? Sao ông trời cho con học cùng cô ta chứ???”-Ngưu khóc trong lòng.

-Bộ cái lớp này không còn phép tắc gì nữa hả??? Sao lại để học trò làm loạn hết như vậy? Đúng là ý mạnh hiếp yếu!!

Tất cả mọi người quay ra nhìn con người phát ngôn ra câu ban nãy.

-Cô...- Lâm Như bị cứng họng, không đáp trả được.

-Tôi sao? Tôi là Nhân Mã, sẽ là bạn cùng lớp của mấy người. Giờ mời mấy người đi cho, đây là chỗ tôi- Mã chỉ xuống chỗ ngồi cạnh Ngưu. Cả 2 người vui vẻ làm bạn và trở nên thân thiết. Lâm Như cùng lũ bạn thì mặt đen xì.

~

Buổi học nhanh chóng kết thúc. Mã Nhi đã hứa với Ngưu Nhi là sẽ cho cô ở cùng nên 2 nàng đi với nhau. Đến cổng trường, Mã Mã đứng lại, chờ đợi ai đó.

-Mã Mã đợi ai hả?- Ngưu Nhi hỏi

-Anh ấy cũng sắp ra đây rồi, đợi 1 lát nha!!!- Nhân Mã đáp lại với 1 nụ cười tươi trên môi

-Là Tiểu Song của cậu hả?? Suốt cả buổi chỉ nói về hần thôi, chắc nhớ hần lắm ha!!!- Ngưu cười toe toét

Mã đỏ mặt trước câu hỏi của Ngưu, cô cố cho cô bạn 1 phát vào đầu.

-Mã Nhi à, sao cậu ác quá vậy? Đau lắm đó biết không???- Ngưu tỏ vẻ mặt đau khổ- Nè, cái tên đang chạy về phía này là Tiểu Song của cậu hả?

Mã vừa quay đầu sang thì đã bị ôm chặt

-Mã Mã à, anh nhớ em lắm đó- Hần cứ dụi đầu mình vào đầu cô khiến mặt cô đỏ ửng

-Song Song à, buông em ra, ở đây còn có nhiều người đó- Nhân Mã vội đẩy Song Tử ra xa, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng

Kim Ngưu cứ nhìn vào 2 người họ mà quên mất rằng 1 người nữa đang đứng nhìn cô. Cảm giác có người đang theo dõi mình, cô quay người lại và quát lên:

-Sao lại là anh?

-Là tôi thì sao? Bộ cô ghét nhìn thấy tôi lắm hả???- Thiên Yết trả lời

Lúc này Nhân Mã và Song Tử mới quay ra nhìn 2 người còn lại, có chung một suy nghĩ:

” Bộ 2 người đó quen nhau sao???”

-Từ khi nào Yết nhà ta biết chọc giận con gái vậy??- Song Tử trêu chọc

-Vậy từ khi nào cậu thích soi mói chuyện của tôi vậy?? 1 là im lặng, 2 là cậu sẽ chết dưới tay tôi- Yết tỏa ra đầy sát khí, khề nói.

Tất nhiên là anh Song sẽ im lặng để bảo toàn tính mạng

Còn về phía 2 cô gái nhà ta

-Sao cậu lại quen biết Thiên Yết- trùm của trường ta vậy?- Nhân Mã gặng hỏi

-Hần ta là trùm trường hả??? Vậy hẳn ta có bảo mọi người đánh hội đồng... rồi đuổi học mình không... à không...hay hẳn thủ tiêu xác mình luôn, hay là....- Ngưu nói, mặt cô tái mét- Mã à, sáng nay mình có cãi nhau với hần có chút xú hà, vậy hẳn có xử lí mình không vậy??- Cô nuốt nước bọt

-Mình nghe nói gia đình cậu ta là 1 gia đình có vai trò rất lớn đối với thế giới ngầm. Nhiều kẻ thù của họ đã bị thủ tiêu không dấu vết- Nhân Mã trả lời, mặt cô cười nham hiểm, thích thú trêu đùa cô bạn

_____kết thúc cuộc nói chuyện_____

-Tiểu Song à, căn nhà hồi bé chúng ta hay đến chơi còn phòng chứ?- Mã hỏi

-Các em muốn đến đó ở hả, anh với Yết cũng định đến đó, dù sao nơi ấy cũng gần trường- Song Tử vui mừng đáp.

Tất nhiên rồi, người yêu đến ở cùng, ai mà không vui chứ. Chỉ có điều Ngưu không vui chút nào vì sao có cả tên Tăng băng ấy, cô nhìn Yết “mong cho hẳn ta quên đi việc sáng nay”

-Nhìn đủ chưa?- Vẫn là cái giọng băng lạnh ấy

-Ai thèm nhìn anh chứ!!!- Cô phồng má lên trông rất đáng yêu làm tim ai đó lệch mất 1 nhịp. Sau đó chạy đến chỗ Mã-Song.

-Nè, sao tên đó lại ở đây?- Ngưu vừa nói, tay vừa chỉ vào Thiên Yết đứng cách đây không xa.

-Ồ, đúng đó, sao hẳn ta lại ở đây?- Mã cũng thắc mắc, trong đầu cô bây giờ chỉ toàn dấu “???”

-A, thật ra thì....

—————Flash back—————

-Ê, Song Tử, tôi chuyển đến nhà cậu một thời gian được không?

-Hả??? Tôi có nghe lầm không? Thiên Yết mà cũng có lúc phải đi nhờ người khác như vậy sao?- Song Tử nói, cười lớn tỏ vẻ khoái chí

-Cậu chắc muốn đoàn tụ với ông bà sớm nhỉ?- Yết tỏa sát khí làm Song tử lạnh sống lưng

-Vậy cậu muốn ở bao lâu? Bao lâu cũng được đó- Song Tử cười, mồ hôi lặn dài trên trán

-Khi nào nhà tôi ‘hòa bình’ cái đã- Thiên Yết trả lời, mặt vẫn tĩnh bơ

—————End flash back—————

-Vậy do gia đình hần đang có chuyện hả?-Ngưu đưa tay lên sờ cằm, tỏ vẻ suy nghĩ

-Dù sao bây giờ 4 chúng ta sẽ sống với nhau,nên mọi người cố gắng sống hòa thuận đi nha!-Song Tử cười,nói đủ lớn cho cả Thiên Yết cũng nghe thấy.

(p/s: hình trên là Nhân Mã. Đây là lần đầu viết truyện nên có gì không được mọi người cứ nói để Au sửa nha~)

5. Chap 4: Buổi Tối Đáng Nhớ

(p/s: Mã và Ngưu chung phòng còn 2 chàng kia chung phòng nhé)

—Tua nhanh đến lúc nửa đêm nha—

Ot ot~

Những âm thanh không mấy êm dịu phát ra từ bụng Kim Ngưu. Cô thầm rủa

“Cái tên Thiên Yết đáng ghét đó, tại hần mà mình ăn mất ngon,hết cả hứng thú để ăn nên bây giờ mới đói như vậy. Đói quá a~”

-Mã Nhi à, mình đói quá!!!- Cô quay người sang cô bạn nằm bên cạnh, lắc nhẹ người Mã

-....- Nhân Mã không trả lời, mặc cho cô bạn cứ ngồi than vãn bên cạnh

Sau một hồi làm nũng Nhân Mã không thành, Kim Ngưu đành tự lê thân mình xuống bếp

“Khoan đã, mùi gì mà thơm vậy, chả lẽ nhà này có trộm,.. à không, chả lẽ có.. M..aaa”- Cô ôm đầu suy nghĩ, khuôn mặt tái nhợt

-Cô thích đứng đó lắm hả? Bộ cô không muốn ăn sao???- Thiên Yết nói, mắt không thèm nhìn cô

-Sao anh biết là tôi hay vậy??? Hay anh là ma quỷ gì đó hiện hồn về đây? ? Ông bà ơi..con ăn ở tốt lắm mà...sao lại bị con ma này ám vậy??- Ngưu giả bộ khóc lóc

-Cô có thôi nói lảm nhảm lại không. Tôi biết chắc là cô vì trong bữa cơm cô đâu có ăn gì nhiều. Với lại, người như cô ăn vậy đâu có no- Yết cười nhẹ cũng đủ để ai đó nhìn thấy

“Anh ta cười trông cũng đẹp thật đấy!! Mà khoan đã...mình bị sao thế này??”- Ngưu đang tự dằn vặt lương tâm thì Yết cầm một chiếc bánh pancake đặt trước mặt cô

Quên hết mọi thứ trong đầu, cô như bị mê hoặc bởi chiếc bánh thơm ngon phủ socola ở trước mặt.

-Ăn đi, đồ CON HEO!!- Yết cười khẩy

-Anh...anh... vừa nói tôi là heo hả??- Ngưu chỉ thẳng vào mặt Yết quát lớn

-Cô muốn gọi mọi người cùng dậy luôn sao? Cô nghĩ sao nếu nửa đêm mọi người nhìn thấy mọi người con trai và một người con gái ở cùng nhau chứ?? Cô có muốn thử không?- Yết cười đầy nham hiểm, hỏi cô

Nghe được câu nói của Yết, cô liền bật dậy, vươn người về phía trước, lấy đôi bàn tay nhỏ bé của mình bịt chặt miệng của Yết

-...- Yết không nói gì, mắt nhìn cô vẻ mãn nguyện, miệng cười thích thú

Nhận thấy nụ cười của ai kia, cô vội buông tay ra, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng. Một lúc lâu sau, cô mới chịu cất tiếng

-Nè, sao anh biết trong bữa cơm tôi không ăn nhiều vậy? Bộ anh để ý tôi hả??- Cô lí nhí hỏi

Anh nhìn cô, vẻ mặt thoáng chút nhọc nhằn. Anh cũng không hiểu sao mình lại quan tâm cô đến vậy. Phải chăng cái thứ tình cảm đó được gọi là... Yêu??

Anh chìm vào những dòng suy nghĩ của chính mình. Khi ‘tỉnh’ lại, cô không còn ngồi trước mặt anh nữa, còn chiếc bánh đã bị chén sạch. Đưa tay ra, nhắc chiếc đĩa lên, anh thấy một mẩu giấy trắng với lời nhắn

“Cảm ơn anh vì chiếc bánh”

Môi anh bắt gặp nở nụ cười

“Thật là một người con gái đáng yêu!!”

6. Chap 5: Tất Cả Là Lỗi Của Mình

Sáng hôm sau, mọi người bị đánh thức bởi tiếng gọi “long trời lở đất” của Ngưu. Bởi nghe nói, hôm nay cần-tin có bán loại bánh mới nên cô đã dậy từ rất sớm. Sau bữa sáng, mọi người cùng leo lên xe moto đi đến trường. (Au: Chả hiểu sao mà Song Tử và Thiên Yết lại được đi moto trong khi chưa đủ tuổi)

Tất nhiên anh Song sẽ đòi đi cùng với Mã, nên chị Ngưu phải đi cùng Yết.

-Bám cho chắc vào nếu cô không muốn chết- Thiên Yết trả lời, không thèm quay lại nhìn cô

-Anh có quyền gì mà ra lệnh....aaaa....- Chưa nói xong, Yết đã phóng xe, chạy thật nhanh

- Bộ anh muốn chết hả??- Cô liền vòng tay ôm eo anh, mắt nhắm lại. Yết mãn nguyện, phóng xe nhanh hơn, cô cũng vì vậy mà càng ôm chặt anh.

Còn Song-Mã thì 2 anh chị ấy chạy theo đằng sau và đang tâm sự đủ điều.

~

-Nè, bỏ tôi ra được chưa? Cô muốn ôm tôi lắm hả?? Đến trường rồi đó- Yết giễu cợt, quay lại nhìn cô

Lúc này cô mới mở mắt ra, nhìn xung quanh rồi vội buông tay mình ra

-X...i...n...l...ồ...i- Cô ấp úng đáp

-Cô mà cũng biết xin lỗi sao?- Yết cười, nụ cười của anh làm bao cô gái đỏ gục

-Thế anh cũng biết cười sao, cái đồ Tăng băng di động?- Cô tức giận, chỉ tay vào mặt anh

Hai người cứ đứng cãi nhau như vậy đến khi Mã và Song đến. 4 con người bước vào trường với sự ngưỡng mộ cũng như tức giận của bao người. Từ đằng xa, một người con gái lao đến, ôm chầm lấy Yết

- Yết à, hôm qua anh đi đâu vậy?- Lâm Như hỏi với giọng “ngọt ngào”

Yết đẩy mạnh Lâm Như ra, cô ta ngã lún trên đất. Yết mặc cho bao ánh mắt đang nhìn mình, kéo Ngưu đi vào trước. Ngưu cũng ngạc nhiên không kém nhưng cũng không dám chống cự lại.

Bị mọi người nhìn, Lâm Như tức giận, hét lớn:

-Mấy người không còn gì để làm hả? Cút hết đi!!!

Nói xong, mấy đứa bạn của ả ta chạy ra, đỡ ả dậy.

“Kim Ngưu, cô được lắm. Bây giờ tôi sẽ khiến cô phải cảm thấy hối hận khi động đến Lâm Như này”

Do dậy từ sớm nên cả 4 người thừa rất nhiều thời gian, và Ngưu đã kéo mọi người xuống căn-tin. Thật ra chỉ có Ngưu và Mã là xuống đây để ăn uống, còn 2 người kia chỉ đi theo để ngắm ‘người ấy’ thôi.

—7h30’—

Ngưu và Mã vừa bước vào lớp thì cả chậu nước rơi xuống đầu 2 cô. Do Mã lo chơi đi trước nên lãnh gần hết hậu quả

-Thằng nào chơi trò này, ra đây cho bà xem??- Mã quát lên

-Không ngờ lại là cô. Mà tôi cũng đâu đặt cái bẫy này cho cô chứ. Cô cứ coi như gặp vận xui đi- Lâm Như cười khẩy, liếc mắt nhìn Mã

Nghe xong câu nói của Như, Mã chạy xuống phòng VS, lấy 1 xô nước, chạy lên và hắt lên mặt ả:

-Cô thấy thế nào. Tôi là 1 con người sống công bằng, có qua thì phải có lại, cô làm tôi bị ướt, tôi cũng sẽ làm lại y như vậy- Mã nói, nhìn khuôn mặt đang tức giận của ai kia mà cười không ngừng

-Cô... được lắm- Lâm Như giận sôi máu nhưng không làm gì được

Suốt cả ngày, Lâm Như cùng mấy đứa bạn của cô ta bày trò hăm hại Ngưu. Nhưng sau vụ việc đầu, Mã đã cảnh giác hơn và luôn làm ‘bia đỡ đạn’ cho Ngưu.

~Trên đường đi học về

~~Hắt...xì..

-Cậu sao vậy, Mã Mã??- Ngưu ôn tồn hỏi. Cô biết vì cô mà Mã đã phải chịu những trò đùa của bọn họ hết cả ngày hôm nay

-Em sao vậy?-Song Tử cũng không khỏi thắc mắc “ Không phải sáng nay vẫn khỏe lắm sao?”

-Không sao đâu. Chỉ hơi mệt một chút thôi. Không cần phải lo- Mã trả lời

Rồi mọi người lại leo lên xe moto và đi về nhà

— Bữa tối —

-Mã à, cậu không ăn hả?- Ngưu nói, chỉ vào chiếc bát trống trơn của Nhân Mã

-Mình không đói. Mọi người cứ ăn đi. Mình về phòng trước- Mã nói rồi lẳng lặng lên phòng

Song Tử nhìn theo Nhân Mã, ánh mắt đầy lo lắng, anh nhìn sang Kim Ngưu:

-Ở lớp em, có chuyện gì sao?

Kim Ngưu vội lắc đầu, cô không muốn ai phải chịu tổn thương vì mình. Nhưng cô đâu biết, thâm tâm của cô đều bị Yết nhìn thấy hết

-Để em lên với Mã Nhi. 2 người cứ ngồi ăn- Ngưu nói, nhanh chóng chạy lên phòng

Lên đến nơi, cô nhìn Mã đang nằm uể oai trên giường, mặt cô đỏ ửng, mồ hôi vã ra. Đặt tay lên trán Mã, cô khẽ kêu:

-Nóng!!!

Cô vội chạy đi lấy khăn lạnh và chậu nước đặt bên cạnh. Lâu lâu, cô lại thay khăn cho Mã

“Xin lỗi, tất cả là lỗi của mình”

7. Chap 6: Cảm Ơn Vì Đã Ở Bên Tôi

—— Sáng hôm sau ——

Mã tỉnh dậy, cô đưa tay lên sờ trán mình: Là khăn sao? Nhưng ai?. Nhìn kĩ xung quanh, cô thấy Ngưu nằm gục bên cạnh mình: Thì ra là cậu sao, cảm ơn nhiều. Cô cười-một nụ cười thật đẹp

-Mã à, Ngưu à, 2 em dậy rồi chứ?- Song Tử gọi

Tiếng gọi ấy cũng đã đánh thức Ngưu, cô tỉnh dậy, mở to mắt nhìn Mã:

-Cậu dậy rồi hả? Sao không gọi mình? Cậu biết mình lo lắng không?...- Kim Ngưu đưa ra hàng vạn câu hỏi cho cô bạn

-Mình nói mình ổn mà- Mã cười

-Ổn kiểu gì mà như vậy? Ổm đó biết không? Hôm nay Ở NHÀ cho mình. Nghe chưa- Kim Ngưu nhấn mạnh từng chữ

Lúc này, có một tiếng nói ngăn cách cuộc nói chuyện của 2 người

-Sao anh gọi mà không đứa nào trả lời vậy? Mà Mã Nhi à, em sao vậy?- Song Tử hỏi, sờ trán Mã- Ổm rồi, hôm nay chịu khó mà ở nhà đi. Các em mau xuống ăn sáng đi. Cả em nữa, Mã à, ăn thì mới có sức chống lại bệnh tật được- Song Tử nói rồi, đi khỏi phòng

-Sướng ha, có Tiểu Song quan tâm như vậy?-Ngưu cười, trêu ghẹo cô bạn

-Nhanh lên nếu không hết phần ăn đó- Mã hăm dọa và dĩ nhiên Ngưu cũng nghe theo. Bảo con Trâu này làm gì cũng được nhưng không được bắt nó nhịn đói

—————Sau bữa sáng—————

-Mã Mã ở nhà nha, anh sẽ cố về sớm với em- Song Tử giả giọng ‘ngọt ngào’

Mã không quan tâm ai kia, hét lớn:

-Mọi người đi cẩn thận!!

-Vẫn còn sức hét lớn thế kia, cô không phải lo đâu- bây giờ Yết mới lên tiếng. Anh nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của cô mà thốt lên 1 câu

Đến trường

Ngưu vào lớp học, tuy còn sớm nhưng hôm nay, cô lại không vào căn-tin. Vừa mở cửa, cô liền bị 1 xô nước đổ xuống người

-Haaaa, lần này là cô sao? ‘Vệ sĩ’ của cô đâu, cô ta không đi cùng hả?- Lâm Như cười- Cô ta chỉ là một con người giả tạo. Cứ nghĩ bảo vệ được cho cô sao, cao thượng quá ha???

-Cô ấy không giả tạo, ít ra còn hơn mấy người. Dù sao mấy người cũng chỉ cậy quyền thế của ba mẹ mình- Kim Ngưu hét lên đầy giận dữ

-Sao cô dám nói vậy?- Như tức giận, lao đến tát vào mặt Ngưu, đẩy mạnh cô ra đằng sau

Lâm Như đưa mắt cho mấy đứa bạn đằng sau Ngưu. Họ ngáng chân Ngưu, làm cô ngã ra đất. Như bước đến gần, khẽ nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt đầm nước của cô:

-Khóc sao?? Thật đáng thương??

‘Đáng thương sao? Cô không cần ai thương hại mình cả. Ít nhất là...lúc này’

Ngưu đứng bật dậy, mắt nhắm lại và cứ chạy, chạy khỏi nơi đây, trốn khỏi thực tại. Cô cũng không ngờ rằng, Thiên Yết đang đứng đó, nhìn cô khóc, nhìn theo bóng cô dần khuất xa. Anh chỉ lặng lẽ đi theo sau

Trên tầng thượng của ngôi trường, bóng dáng một người con gái vô cùng đáng yêu nhưng khuôn mặt bị nhòe đi bởi nước mắt. Chân cô có nhiều vết xước còn đang rỉ máu, chính cô cũng chẳng nhớ sao mà đến được đây. Chẳng nhớ cô đã chạy và ngã biết bao lần. Cô thu mình vào góc tường mà lặng lẽ khóc. Bởi cô không muốn ai trông thấy cô như vậy.

Thiên Yết từ đằng sau trông thấy cô khóc, trái tim nhói lên từng cơn, cứ như đâm từng nhát dao vào vậy. Anh nhẹ nhàng tiến về phía cô, khẽ nâng cằm cô lên, lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt ấy

-Sao lúc ấy cô không khóc, còn bây giờ thì lên đây ngồi khóc một mình vậy?

-A...n..h t..r..ô..n..g t..h..ấ..y s..a..o??- Ngưu khẽ nấc lên

-Phải. Bây giờ hãy trả lời câu hỏi của tôi đi- Yết nghiêm nghị nói

Ngưu đưa tay lên, lau những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mắt

-Tôi không muốn mọi người trông thấy dáng vẻ yếu đuối của tôi như bây giờ. Tôi không muốn ai thương hại mình cả.

-Cô làm vậy để làm gì chứ? Sao phải chứng tỏ rằng mình mạnh mẽ? Nếu cô muốn khóc, thì hãy cứ khóc đi. Tôi sẽ ở đây với cô

Nói xong, Yết đẩy nhẹ cô vào người mình, cô chợt òa khóc. Hai tay ôm chặt người anh, cô khẽ nói:

“Cảm ơn, vì đã ở bên tôi”

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu)

8. Chap 7: Rung Động

Khi áo thấm đẫm nước mắt, anh mới nhẹ nhàng kéo cô ra xa. Cô vẫn cúi gằm mặt xuống, nói:

-Tôi thật đáng chết, phải không? Tôi đã làm mọi người bị tổn thương, cả những người ở quanh tôi. Tất cả là do tôi???

Yết nâng cằm cô lên, khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn.

-Cô nói gì vậy chứ? Sao phải nhận hết về mình? Cô hãy nhớ Thượng đế tạo ra tất cả mọi người, ai cũng có một nửa kia của đời mình, vì vậy, dù cho cô bị ruồng bỏ, không ai cần cô nữa thì sẽ luôn còn một người tin tưởng cô, làm cô hạnh phúc và là bờ vai vững chắc để cô dựa vào- Yết quả quyết nói

Ngưu ngạc nhiên vì nụ hôn của Yết, càng ngỡ ngàng hơn vì câu nói của anh. Cô nhìn anh, mỉm cười thật tươi. Thấy nụ cười của cô mà anh đã vui vẻ hơn, mỉm cười đáp trả

Trên sân thượng ngôi trường Zodi, một cặp nam thanh nữ tú đang ngồi đối diện nhau. Dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, hai người họ vui vẻ hưởng thụ thời gian ở bên nhau

~

-Cô đi được chứ?- Yết nhìn vào đôi chân đầy vết xước của cô

-Anh coi thường tôi đó hả?- Ngưu vênh mặt

-Cô lại định thể hiện mình mạnh mẽ nữa hả?- Yết lo lắng hỏi cô

-Tôi sẽ chứng minh cho anh xem- Cô vừa bước một bước thì chân cô khẽ nhói lên, máu lại rỉ ra

-Cô đứng yên đi- Anh ra lệnh

-Tôi nói tôi đi được mà- Cô cãi lại, bước thêm bước nữa nhưng do chân đau quá, không đứng nổi nữa nên cô đã ngã vào lòng Yết

Cô ngã trúng anh, anh cũng vì quá bất ngờ nên không kịp làm gì. Lúc này, Yết đang nằm dưới, còn Ngưu nằm trên người anh.

“Thịch...thịch...”

Lần đầu tiên, cô thấy tim mình đập mạnh đến vậy. Phải chăng là...Rung động sao?

Cô liền bật dậy, nói lí nhí, khuôn mặt đỏ ửng:

-X..i..n..l..ồ..i

-Không sao- Yết ngồi dậy, khuôn mặt thoáng chút đỏ

Nói xong, anh tiến gần đến Ngưu, bế xốc cô lên. Mặc cho cô đang ra sức giãy giụa.

-Thả tôi ra đi. Mau lên!!

-Cô hãy ngoan ngoãn nằm im đi. Cô không sợ vết thương sẽ tiếp tục rỉ máu sao?-Anh nói vẻ hăm dọa

Ngưu nghe anh nói, nằm im trong lòng anh. Cô cứ dụi mặt vào người anh để che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình

————- Phòng y tế —————

-Không có ai ở đây hết. Vậy cô ngồi đây, để tôi băng lại vết thương cho cô- Yết đặt cô xuống chiếc giường trắng

Cô không phản kháng lại, chỉ khẽ gật đầu. Rồi ngồi đó quan sát anh.

Sau khi băng bó xong, anh ngược lên nhìn cô. Mắt chạm mắt, cô liền quay mặt đi, tránh ánh mắt của anh.

-Bây giờ cũng gần hết tiết 3 rồi. Tôi sẽ ở đây với cô. Dù sao cũng không thể quay lại lớp vào giờ này- Yết lạnh lùng nói.

Ngưu không nói gì, đưa tay lên ngực cảm nhận tiếng tim đập. Không khí im lặng bao quanh căn phòng

Đến giờ về

~~

-Cô đi được chứ?- Yết hỏi cô

-Dù sao cũng đỡ rồi. Tôi có thể đi được- Ngưu nói rồi đi lên đằng trước. Cô không biết phải nói gì với anh sau tất cả những chuyện ngày hôm nay

Trên cả quãng đường về nhà, cả 2 im lặng, không nói với nhau 1 lời.

————- Về đến nhà —————

-Mã khỏe rồi chứ?- Ngưu đưa tay lên sờ trán cô bạn

-Khỏe rồi mà, có sao đâu chứ- Mã cười tươi nhìn Ngưu, mà không để ý rằng có 1 người đang nhìn Ngưu với ánh mắt tóe lửa

Người đó chính là anh Song. Bởi khi về đến nhà, 2 cô nàng cứ nói chuyện với nhau mà quên mất anh cũng ở đó. Khi anh hỏi Mã thì cô không quan tâm, ngồi nói chuyện với Ngưu mãi.

-Cậu lườm ai vậy?- Yết tỏa sát khí. Ai bảo lườm ai không lườm, lại đi lườm Ngưu Ngưu yêu dấu của anh

-KHÔNG CÓ GÌ- Song gằn từng chữ, chưa bao giờ anh lại dám làm như vậy với Yết

~~

Bữa tối hôm ấy, Nhân Mã vô cùng vui sướng vì chọc tức được Song Tử. Nhưng trong lòng 2 người nào đó, tâm tư lại vô cùng hỗn loạn khi nhớ lại việc hồi chiều

(P/s: hình trên là Song Tử nha~)

9. Chap 8: Anh Sẽ Bảo Vệ Em

Sáng hôm sau, mọi chuyện vẫn diễn ra như thường lệ. Nhưng Ngưu và Yết có vẻ nói chuyện với nhau ít hơn, cãi nhau cũng không.

“Hai người đó bị sao vậy?”- Suy nghĩ của Mã-Song

————— Đến trường —————

-Các anh về lớp đi nha. Bọn em về lớp đây- Nhân Mã vẫy tay chào Song Tử

-Ừ- Song Tử trả lời cô, quay sang bên cạnh đã không thấy Thiên Yết đâu

“Cái tên này, lại đi đâu rồi?”-Anh trầm nghĩ, lắc đầu ngán ngẩm

Vào lớp

~~

-Cô đi học rồi sao? Kim Ngưu đúng là yếu đuối, cuối cùng vẫn phải để cô bảo vệ- Lâm Như vừa cười, vừa nói

-Cô nói cái gì vậy?- Mã quay lại nhìn Ngưu. Đôi bàn tay Ngưu nắm siết lại, khuôn mặt cúi gầm xuống đất

-Bộ có chuyện gì xảy ra sao?- Mã gắng hỏi, lắc nhẹ vai Ngưu. Nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng

-Cô ta đã khóc đó. Thật yếu đuối và đáng thương- Như chỉ tay vào mặt Ngưu

Những giọt nước mắt lại lăn dài trên má, Ngưu không dám chấp nhận thực tại. Cô quả thật rất yếu đuối, cô cũng không thể phủ nhận nó

- Lại khóc sao? Hừ... đồ đáng chết- Như hậm hực nói. Ắ ta đang nhớ lại cái hôm bị bẽ mặt và bị Yết đẩy ra, tất cả là do Ngưu.

-Cô...- Mã tức giận quát lên, nhưng chưa nói hết câu đã bị chặn họng...im lặng và rút lại những lời đã nói

-Yết à, anh làm gì ở đây vậy? Anh không cần phải quan tâm cô ta. Cô ta chỉ là...- Ắ ta đang nói dở nhưng cũng bị Yết cắt ngang

-Tôi nói cô im lặng và hãy rút hết lại những lời đã nói. Cô không nghe sao? Cô muốn biện minh gì chứ?- Anh gắt lên, nhìn bóng dáng nhỏ bé của Ngưu đang run bần bật

Cô ta cũng chột im bật, hậm hực về chỗ ngồi. Ngưu ngẩng mặt lên, nói khẽ:

-Cảm ơn anh

Anh nở một nụ cười nhẹ rồi quay lưng bỏ đi

“Anh sẽ bảo vệ em, nhóc ngố của anh”

Cả ngày hôm đó, Lâm Như cùng mấy đứa bạn cũng không động chạm gì đến Kim Ngưu và Nhân Mã nữa

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu. Au biết chap này rất ngắn nhưng cũng không biết viết sao nữa. Xin lỗi mọi người~ Mong mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ truyện của Au)

10. Chap 9: Tổ Tình

Như thường lệ, các tiết học diễn ra vô cùng nhàm chán

————— Giờ về —————

-Ngưu à, có bạn nam nào nói muốn gặp bạn ở ngoài này- Thanh Hương (lớp phó của lớp) gọi

-Ngưu cũng có người để ý sao?- Mã cười khẩy

-Cậu muốn chết hả?- Ngưu nói xong, cốc đầu Mã 1 cái

-Đau quá à Ngưu Nhi!!- Mã xoa đầu- Vậy mình ra ngoài với Tiểu Song và Thiên Yết trước nha. Cậu nhớ ra nhanh đó- Cô vỗ vai cô bạn

Ngoài hành lang

~~

-Xin lỗi, nhưng bạn là ai và gọi mình ra đây có việc gì không?- Ngưu nhìn vào người con trai trước mặt

-Kim Ngưu à, mình thích cậu!- Người đó nói

-Thích mình?)- Ngưu bắn khoăn

- Đúng, mình thích cậu, thích sự đáng yêu, hồn nhiên và vô tư của cậu. Tên mình là Thiên Minh. Cậu có thể cho mình làm bạn trai cậu không?- Thiên Minh giơ bó hoa trước mặt Ngưu

Ngưu vẫn đang lưỡng lự, chưa biết trả lời như thế nào thì đã bị ai đó kéo đi. Cô đưa mắt ra đằng sau: T..h..i..ê..n Y..ế..t.

Yết kéo cô đi, bỏ mặc Thiên Minh đang đứng đó mà chẳng hiểu gì

-Này, khoan đã, bỏ tay tôi ra-Ngưu hét lớn, vùng mạnh tay ra nhưng vô ích

Lúc này, Yết mới buông tay cô ra, quay lại nhìn cô, nói:

-Từ giờ, không được gặp tên đó nữa

-Sao tôi phải nghe lời anh chứ?

-...- Yết im lặng

-Anh có quyền gì mà ra lệnh cho tôi chứ?- Ngưu vẫn tiếp tục nói lớn

-Bởi vì tôi thích...à không...tôi yêu em- Yết trả lời, nhìn vào đôi mắt của cô

Ngưu đứng khựng lại. Cô khẽ hỏi:

-Tại sao lại yêu tôi chứ? Tôi rất phiền phức, rất tham ăn. Mọi người nói tôi yếu đuối, nói tôi...- Ngưu nói, mắt cô ngấn nước.

Anh bỗng xen ngang câu nói của cô:

-Dù mọi người có nói thế nào về em đi chăng nữa, thì tôi vẫn yêu em, yêu cả những ưu điểm lẫn khuyết điểm của em. Nếu em yếu đuối, tôi sẽ ở bên cạnh và bảo vệ cho em. Nếu em thích ăn như vậy, tôi sẽ mua cho em những món mà em thích.. Tôi yêu em, không vì vẻ bề ngoài của em, tôi yêu tất cả mọi thứ thuộc về em- Yết đưa tay lên, xoa đầu cô

Ở cạnh anh, cô cảm thấy rất ấm áp, nhưng liệu cô có xứng đáng để được anh yêu như vậy? Cô vội đẩy anh ra xa, thật sự, cô không xứng đáng.

Anh càng tiến gần đến cô hơn, theo phản xạ, cô cũng bước lùi dần. Chẳng mấy chốc, cô đã ở sát tường, anh ép chặt cô vào đó. 1 tay ôm chặt lấy eo cô để cô không chạy thoát, tay còn lại khẽ nâng cằm cô lên. Mặt anh càng gần mặt cô

5...cm.....

2...cm....

Và.... hôn.

Kim Ngưu bất ngờ. Cô lấy tay đập liên tục vào ngực anh. Và cố đẩy anh ra.

“Đôi môi ấy thật ngọt. Mình sẽ không bao giờ buông”- Yết nghĩ thầm, anh dần mở mắt mình ra và thấy cô đang.....khóc. Những giọt nước mắt lăn dài trên má, anh vội buông cô ra. Cô ngồi xuống, ôm mặt khóc:

-Sao... vậy... chứ? T..ô..i đ..â..u x..ứ..n..g đ..á..n..g đ..ể đ..ư..ợ..c a..n..h y..ê..u n..h..ư v..ậ..y?- Cô khẽ nấc lên từng cơn

Nhìn người con gái mình yêu đang đau khổ như vậy, anh cũng ngồi xuống, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu an ủi cô.

Anh hỏi nhỏ vào tai cô:

-Vậy em có yêu anh không?

Cô lau nhanh những giọt nước mắt, chỉ khẽ gật đầu. Anh lại cúi xuống, hôn vào đôi môi mềm, mộng của cô. Nhưng lần này, cô không chống cự lại, cô cũng chìm dần vào nụ hôn ngọt ngào đó.

(P/s: Hình trên là Yết-Ngư nha~)

11. Chap 10: Người Thứ 3

Anh cứ chiêm trợn bờ môi cô như vậy, đến khi cảm thấy hơi thở cô đã yếu dần, anh mới nở buông môi cô ra.

Anh nhìn cô, đưa tay lên sờ vào khoe miệng cô

Cô quay sang nhìn chiếc điện thoại mình reo lên từng hồi. Với tay cầm lấy chiếc điện thoại, cô nhìn vào người gọi mình

“Là Nhân Mã”

-Mã hả? Có chuyện gì sao

-Cậu làm gì mà lâu vậy? Ngủ ở đây luôn rồi sao? Mà cậu có thấy tên Thiên Yết đâu không? Hắn cũng bỏ đi đâu rồi- Mã nói như hét vào điện thoại

-À, ừm, mình sẽ ra ngay đây. Yết đang ở đây với mình. Bọn mình sẽ về sau. Cậu và Song Tử cứ về trước đi- Ngư gượng cười

-Ừ, nhớ về sớm nha- Mã nói xong, tắt điện thoại

Ngư buông điện thoại xuống, quay lại nhìn anh. Cô khẽ mỉm cười

-Về thôi, họ đang đợi chúng ta

~~ Cặp Mã-Song

~~

-Tiểu Song,về thôi- Mã gọi

-Không đợi 2 người họ sao?- Song Tử hỏi

-Họ nói sẽ về sau- Mã trả lời

-Vậy đi ăn không? Anh đãi- Song Tử vui mừng vì lâu không có dịp đi chơi riêng

-Được thôi- Nói xong, Song kéo Mã lên xe rồi cả 2 chạy đi luôn

———— Quay lại Yết-Ngư ————

Từ sau lúc nói chuyện với Thiên Minh, Yết cứ nắm chặt tay Ngư mãi không buông. Chỉ khi Yết phải lái moto, anh mới buông tay cô. Nhưng thay vì nắm tay, anh bắt cô phải ôm anh thật chặt

Về đến nhà

Ngư chạy nhanh vào nhà, hét lớn:

-Nhân Mã, Song Tử, bọn mình về rồi

Dù Ngưu có nói lớn đến đâu cũng không có tiếng trả lời. Lúc này Yết mới bước vào nhà:

-Bọn họ đi chơi rồi. Em đói không? Anh đưa em đi ăn

-Không phải họ nói là về nhà sao? Sao lại đi chơi?- Ngưu hỏi

Yết cầm chiếc điện thoại của mình, mở mục tin nhắn rồi đưa cho Ngưu xem:

“Yết và Ngưu ở nhà tự ăn gì đi nhé! Mình và Mã đi chơi đây!!! Xin 2 người đừng làm phiền bọn mình.”-Tin nhắn của Song Tử

-VẬY..thì...?-Ngưu ấp úng

-Anh dẫn em đi ăn- Yết trả lời

Ngưu gật đầu. Yết cầm tay, kéo cô lên xe.

—— Tại 1 nhà hàng nào đó ——

-Ngon chứ?- Yết nhìn người con gái đang ăn như chết đói ở đối diện

-Ngon lắm. Cảm ơn anh!! Mà hôm nay anh khao em hả? Nhà hàng này mắc lắm đó- Ngưu nhìn người con trai trước mặt, khuôn mặt có chút vui nhưng cũng chút lo lắng.

-Anh đi vệ sinh- Yết đánh trống lảng, anh không biết phản ứng của cô sẽ ra sao nếu thân phận thật sự của anh được phơi bày.

Ngưu nhìn theo hướng anh đi, đến khi anh đã khuất hẳn, cô lại cầm cúi mà ăn tiếp

---

Anh dựa vào tường, mắt nhìn vào 1 khoảng không vô định.

“Em sẽ nghĩ sao nếu biết được thân phận của anh? Rằng anh là người thừa kế của tập đoàn Scorpio. Liệu em sẽ giống như bao người khác, yêu anh vì vẻ bề ngoài và tài sản của anh?”

-Yết à, sao anh lại ở đây, anh có hẹn với ai sao?- Lâm Như từ đâu chạy đến, bám vào cánh tay rắn chắc của anh, hỏi

-Đúng vậy, tôi đi ăn, với cô ấy- Yết nói, tay chỉ vào Ngưu đang ngồi ăn ở đằng xa

-Sao anh lại đi với con nhỏ thấp kém đó?- Lâm Như giả bộ giận dỗi

-Tôi đi với ai, cũng không liên quan đến cô. Chúng ta chẳng là gì của nhau cả, không phải sao? Cái hôn ước đó chỉ là sự bắt buộc do gia đình tôi. Không có tình cảm thật lòng từ cả 2 người- Yết quay sang ả nói, ánh mắt sắc lạnh

-Nếu đó là sự bắt buộc thì chẳng phải cũng giống như luật lệ mà chúng ta phải tuân theo?- Như càng bám chắc vào tay Yết

-Luật lệ được tạo ra là để phá vỡ, không phải sao?- Yết lạnh lùng nói, hất mạnh ả ra. Anh lại lẳng lẳng đi đầu đó

~~ Quay về chỗ Ngưu

~~

-Món này ngon quá à,... món này cũng ngon nữa... Không ngờ có ngày mình lại được ăn ngon như vậy- tay Ngưu gấp món ăn thoăn thoắt, vừa ăn, cô vừa lẩm bầm

Cô đang ăn, có một bóng người lại gần cô, cô ngẩng mặt lên thì bị tạt cả cốc rượu vào mặt

-Cô đúng là hồ li tinh. Cô dám cướp Thiên Yết khỏi tay tôi

-Cô là gì của anh ấy mà dám nói vậy chứ,Lâm Như?- Ngưu gằn giọng

-Là vị hôn thê. Chúng tôi đã có hôn ước- Như quả quyết trả lời.

“Vậy sao, vậy mình chỉ là người thứ 3. Mình đáng lí ra không nên xuất hiện ở đây, không nên xuất hiện trong cuộc đời của anh ấy”

Ngưng đứng khựng lại, cô không dám nói lại. Cổ họng cô đã nghẹn ứ, cô đang cố gắng cầm nước mắt

“Vậy từ trước đến giờ, anh coi cô là gì? Là thứ tiêu khiển sao?”

Cô cúi gầm mặt xuống, cũng không biết Lâm Như đã đi từ lúc nào

(P/s: Hình trên là Mã-Song nha~)

12. Chap 11: Sự Thật Được Phơi Bày

Khi anh quay trở lại, anh thấy cô ngồi đó, dù bàn ăn được bày rất nhiều món nhưng cô không hề động đũa.

-Đồ ăn không ngon sao, anh đã chọn những món em thích mà? Sao mặt em ướt vậy?- Anh đưa tay lên, sờ vào khuôn mặt trắng nõn của cô

Cô vẫn cúi gầm mặt, trả lời anh:

-Anh biết rất nhiều thứ về em. Nhưng em không hề biết gì về anh. Thật sự, anh là ai?

Yết ngạc nhiên trước câu hỏi của cô, anh lo lắng hỏi

-Em sao vậy?

-Anh trả lời câu hỏi của tôi đi- Ngưng hét lên

-Tôi? Em nói gì vậy?- Yết nói, khẽ nâng cằm cô lên, nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô- Em khóc sao? Đã có chuyện gì?

Cô hất tay anh ra khỏi khuôn mặt mình:

-Trả lời đi. Nhanh!!

-Thực ra, anh là người thừa kế của tập đoàn Scorpio- Anh trả lời

-Vậy sao? Tôi đúng là ngu ngốc khi tin vào tình yêu của anh. Đúng là mù quáng

-Anh đối với mọi người có thể vô tình nhưng với em thì không. Anh đối với em là thật lòng. Em muốn anh phải chứng minh như thế nào cho em hiểu đây?

-Tôi không muốn nghe bất kì lời giải thích gì nữa- Cô đưa tay lên bịt chặt 2 tai. Cô bắt đầu khóc

Anh như bị cửa từng nhát dao vào tim. Anh đánh mạnh vào gáy cô, khiến cô ngất đi.

“Xin lỗi, anh thực sự không muốn làm em đau”

-[Đến đón tôi ngay]- Yết nói chuyện qua điện thoại

~

Khi chiếc xe đón Thiên Yết đã đến, anh nhẹ nhàng đặt cô lên xe rồi cũng bước lên

-Đưa tôi về nhà,mang cả moto về

-Vâng, thưa cậu chủ- Người tài xế cung kính đáp

-Chào mừng cậu trở về, thưa cậu chủ- Những cô người hầu xếp thành hàng, lễ phép chào hỏi

-Chuẩn bị quần áo thay đồ cho cô ấy- Yết lạnh lùng đáp

-Con trai mẹ về rồi sao? Cô gái nào đây?- mẹ Yết hỏi, tay chỉ vào Ngưng đang nằm trong vòng tay anh

-Mai con sẽ nói rõ mọi chuyện- Yết đáp

Anh bế cô về phòng anh, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt của cô, anh khẽ nói:

-Anh phải làm sao để em tin anh đây??

-Câu chủ, để chúng tôi thay đồ cho cô ấy- Một cô hầu gái bước vào

Anh đứng dậy, đi ra ngoài. Một lúc sau khi cô hầu gái bước ra, anh mới vào lại phòng. Nhìn cô nằm ngủ ngon lành, anh cũng nở nụ cười nhẹ.

Đêm hôm ấy, Ngưu ngủ trên giường Yết, còn Yết ngủ trên ghế sofa. Đôi lúc, anh lại khẽ nhìn cô, mỉm cười

————— Sáng hôm sau —————

“Đây là đâu? Sao mình lại ở đây?”- Ngưu nghĩ thầm, mắt nhắm hờ, cố gắng nhìn mọi thứ xung quanh

-Em.. dậy rồi sao?- Thiên Yết đến gần cô

Lúc này, cô mới mở to mắt để nhìn mọi thứ. Nhận được ánh nhìn khó hiểu của cô, anh mới đáp:

-Đây là nhà của anh.

-Sao anh lại đưa tôi về đây? Anh muốn làm gì tôi? Bọn nhà giàu các người phải chẳng luôn giành giật mọi thứ đến khi nó là của mình? Đúng là ích kỉ!!- Ngưu nở nụ cười khinh bỉ

-Em hãy nghe anh giải thích- Yết nắm chặt lấy 2 vai cô. Cô nhăn mặt, một phần vì đau, một phần vì cô đang cố gắng quên đi anh. Nhưng sao anh lại không quên cô đi. Phải chăng anh là loại đàn ông bắt cả 2 tay??

Gạt những ý nghĩ ở trong đầu, cô nhìn anh. Anh nắm chặt tay cô, kéo đi

-Đi xuống đây với anh

Cô chỉ biết vâng lời mà ngoan ngoãn đi theo anh

~ Ở dưới nhà

-Yết à, con xuống rồi sao? Con gọi Lâm Như đến đây hả?- Mẹ Yết nhìn đứa con trai đang bước xuống cầu thang

-Đúng vậy. Con gọi tất cả mọi người đến đây là có việc muốn nói. Liên quan đến hôn ước- Yết nói vọng xuống

Ngưu nghe rõ mồn một những lời anh nói, cô định quay người, bỏ đi nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô. Cô cố gắng giằng mạnh nhưng anh vẫn không buông

-Anh sẽ không buông em đâu. Không bao giờ- Anh nói nhỏ, chỉ đủ để 2 người nghe thấy. Nghe anh nói, cô chỉ đứng yên, không chống cự, cũng không còn ý định bỏ đi, mà theo dõi phản ứng của mọi người

Mọi người chờ Yết và Ngưu xuống đến nơi mới hỏi

-Về hôn ước sao? Có chuyện gì?- ba Yết cất tiếng nói

-Không phải cái hôn ước đã nói con và Lâm Như phải ở bên nhau nhưng khi 1 trong 2 có bạn trai hoặc bạn gái thì hôn ước được hủy bỏ sao?- Yết đồng đặc nói

-Vậy.. có nghĩa là?- Ba Yết dò hỏi

-Đúng vậy, con đã có bạn gái. Và đây là cô ấy- Yết nói, đẩy Ngưu lên phía trước

Ngưu ngượng chín mặt nhưng cô vẫn cố gắng quan sát nét mặt của mọi người.

-Con hủy bỏ hôn ước của mình vì con bé này?- Ba Yết hỏi, khuôn mặt thoáng chút tức giận- Chuyện này sẽ tạo ra không ít tin đồn, con không để tâm sao?

-Chỉ cần con và cô ấy hạnh phúc, con sẽ không màng bất cứ điều gì. Dù cho bị giới truyền thông lôi ra mà bàn tán- Yết kéo Ngưu vào lòng

-Vậy tùy con. Ta cũng không có ý kiến. Nhưng bây giờ rút lại lời nói còn kịp đó, nếu không sau này con sẽ phải hối hận- Ba Yết hầm dọa

-Con sẽ không bao giờ hối hận vì việc làm của mình ngày hôm nay. Con xin phép đi trước- Yết nắm tay Ngưu, cả 2 cùng bỏ đi trước mặt bao nhiêu người

Lâm Như bắt mắt, ả cũng chạy theo sau nhưng có chút lén lút

-Điều anh nói là thật chứ?- Ngưu nắm lấy áo anh, khuôn mặt đỏ ửng

-Em nghĩ anh nói đùa sao?- Yết nhìn Ngưu đang đứng bất động- Anh nói thật đó, anh thực sự rất yêu em. Anh lại kéo cô vào lòng, rồi cúi người xuống, trao cho cô một nụ hôn thật sâu.

Lâm Như núp ở 1 góc gần đó, chỉ lẳng lặng theo dõi rồi lấy tay đập mạnh vào tường

- Giờ thì chúng ta về thôi. Chắc họ đang đợi chúng ta- Yết nói

-Để em hỏi họ....- Ngưu mở túi xách, tìm điện thoại.... khoan đã... điện thoại em đâu rồi? Chắc để quên trên phòng anh rồi, anh lên lấy cho em nhé!- Ngưu ngọt ngào nói với Yết

Tất nhiên Yết cũng không cưỡng lại được và đồng ý. Anh nhanh chóng chạy đi, còn cô đứng đợi anh ở cạnh chiếc moto

Khi thấy Yết đã đi khuất, Lâm Như hùng hổ chạy lại phía Ngưu, tát cô một cái

-Không phải tôi đã nói cô phải tránh xa anh ấy rồi sao? Cô là cái thá gì mà anh ấy phải quan tâm cô đến vậy?

-Tôi...- Ngưu không biết phải trả lời như thế nào

Cô lại bị Như tát thêm 1 lần nữa

-Cô im đi. Tôi sẽ không nghe bất kì lời nào từ con hồ li tinh như cô. Thật đáng tiếc cho Thiên Yết vì đã tin tưởng cô!!- Như nói, khuôn mặt dần đỏ lên vì tức giận

Ả ta định giơ tay đánh Ngưu lần nữa. Ngưu nhắm chặt mắt lại mà chờ đợi.

“Ừa, sao không cảm thấy đau gì hết?”

Cô dần mở mắt, trước mặt cô bấy giờ là Thiên Yết. Anh nắm chặt lấy tay ả ta, ánh mắt sắc lạnh nhìn ả như muốn ăn tươi nuốt sống. Tay còn lại giơ lên, tát vào mặt ả:

-Cô xứng đáng được nhận cái tát này vì dám động vào Kim Ngưu.

Cái tát ấy làm Như đứng không vững, anh lại tát ả 1 cái nữa

-Còn cái này vì cô dám sỉ nhục cô ấy

Lâm Như ngã nhào ra đất. Khuôn mặt còn chút sợ sệt

-Từ giờ hãy biến cho khuất mắt tôi- Yết lạnh lùng nói, kéo Ngưu lên xe rồi cùng về nhà

(P/s: Hình trên là Lâm Như~ Chap này là chap dài nhất mà Au viết, tự hào quá~)

*****

Truyện đang dần đi đến hồi kết. Cảm ơn mọi người trong suốt thời gian qua đã ủng hộ au~

13. Chap 12: Kết Thúc

———— Về nhà ————

-2 người đi đâu đến tận giờ này? Khai mau!!! May mà hôm nay là chủ nhật nên cũng không cần phải đi học-
Mã tra khảo Yết và Ngưu

-Đến nhà tôi- Yết đáp lại cụt lủn

- Ra là đến ra mắt BỐ MẸ CHỒNG sao?- Mã liếc Ngưu, nhấn mạnh 3 từ

-Không phải đâu Mã à!!!- Ngưu chối

-Vậy mà tên nào đó lại nghĩ khác đây- Mã đưa mắt nhìn theo phía Thiên Yết đang cười khẩy

Sáng hôm sau

Cả 4 người như thường lệ lại phóng moto đến trường. Họ bước vào trường trong sự ngỡ ngàng của biết bao người. Bởi họ biết rằng Thiên Yết- người thừa kế của tập đoàn Scorpio đã có người yêu mới là Kim Ngưu, sau vụ hôn ước với Lâm Như.

“Không ngờ tin đồn lại nhanh đến vậy?”- Thiên Yết nghĩ, anh nở nụ cười nửa miệng, kéo Kim Ngưu lại gần như để khẳng định cô là của anh

Kim Ngưu định đẩy anh ra nhưng cô biết sức mạnh của cô không thể chống lại anh nên cô cũng chẳng phản kháng.

-Chúng em vào lớp đây, hẹn gặp lại 2 người lúc ra về- Mã chào tạm biệt Song, Yết

-Em không chào anh sao?- Yết nhìn Ngưu đang đứng bên cạnh Mã

“ Tính cách cả 2 khác nhau 1 trời 1 vực mà sao lại trở thành bạn thân được chứ? Một người thì mạnh mẽ, năng động. Người kia thì monh manh, yếu đuối. Đúng là đôi bạn trái ngược mà!”- Yết than thở trong lòng

-Em...- Mặt Ngưu đỏ ửng. Cô không biết nên nói gì, cô mà được như Mã Mã thì sẽ tốt hơn rồi! Cô đưa mắt sang nhìn Mã, anh cũng nhìn theo ánh mắt cô

Anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô 1 nụ hôn.

-Em cứ là chính mình, không cần ép đặt bản thân thành người khác. Anh thích em được là chính mình, thích em như vậy. Vì vậy, nếu không nói chào tạm biệt anh, em hãy hôn anh, như thay lời chào. Được chứ? Hẹn gặp lại em- Anh nói, rồi quay gót bỏ đi. Bỏ lại cô đang đứng thẩn thờ ở đó

-Mới có 1 ngày mà 2 người tiến triển tốt nhỉ?- Mã cười trêu ghẹo

-Và..o lớ..p t..h.ô.i. Đế..n g.i.ờ r..ồ..i- Ngưu lắp bắp nói, khuôn mặt đỏ ửng

Nhìn lớp ồn ào như cái chợ, cô chủ nhiệm mới lên tiếng:

-Các em, trật tự ngay. Cô có 1 tin quan trọng cần báo: bạn Lâm Như lớp ta từ giờ sẽ không học ở đây nữa. Ba mẹ bạn ấy đã viết đơn và từ giờ, bạn ấy sẽ đi du học.

Bên dưới lớp bắt đầu có tiếng xì xào

-Có phải vì cô Kim Ngưu đó?

-Cũng có thể

-Chắc vì bị thất tình

.....

-Nè, chuyện này là sao?- Mã quay sang nhìn cô bạn

-Không có gì đâu- Ngưu gượng cười

-Khai thật đi. Cậu không giấu được mình đâu Ngưu Ngưu- Mã dò hỏi

- Không có gì thật mà- Ngưu thật sự không muốn nói ra rằng Yết đã tỏ tình với mình ngay trước mặt ba mẹ anh ấy

————— Giờ ra về —————

-Cùng về thôi. Căn nhà nhỏ của 4 chúng ta- Mã chạy lên đằng trước.

3 người kia chỉ cười rồi cũng chạy theo cô

-Em định chạy bộ về sao? Không đợi bọn anh lấy xe hả?- Song cười, hỏi

-Vạy nhanh lên- Ngưu từ đâu, chen vào

-Nhanh làm gì chứ? Em đợi ai sao?- Yết nhìn Ngưu

-Đâu có đâu- Ngưu đáp

-Định đứng cãi nhau sao, về thôi!- Mã gọi.

Cả 4 người cùng nhau vui vẻ sống hết năm cấp 3, cùng xây đắp những kỉ niệm, vui có, buồn có, cả giận dỗi cũng có. Nhưng họ vẫn biết tha thứ cho nhau, cứ cãi nhau rồi lại làm lành. Nó như trở thành vòng tuần hoàn trong cuộc sống và dường như không cãi nhau là không chịu nổi. Tuy vậy nhưng khi khó khăn, họ luôn âm thầm giúp đỡ và bảo vệ lẫn nhau. Người ngoài có thể nghĩ xấu về họ nhưng bản tính thật sự của họ chỉ có bọn họ mới biết.....

(P/s: Ảnh trên là cả 4 người nha~)

14. Chap 13: Em Mãi Mãi Là Của Anh

3 năm sau, khi tất cả đã học xong và cũng đã có việc làm ổn định: Thiên Yết đã được thừa kế công ty Scorpio, Kim Ngưu mở 1 nhà hàng lớn. Còn Nhân Mã và Song Tử cùng nhau xây dựng 1 công viên giải trí. Và mong ước chung của họ là được cưới người mình yêu

-Nhìn mình thế nào?- Một cô gái trông rất lộng lẫy trong bộ váy cưới đầy những hoa văn tinh xảo lên tiếng

-Đẹp nhưng không bằng mình- Cô gái kia lên tiếng

-Cậu không còn lời nào làm mình bớt căng thẳng được sao, Mã à?

-Được rồi, hôm nay cậu rất đẹp, Ngưu Ngưu- Nhân Mã lên tiếng

Nếu nói Nhân Mã rất nhí nhảnh, đáng yêu giống như bông hoa Tử đinh hương. Thì Ngưu lại giống như một bông hồng kiêu sa, kiêu diễm

-Em nói gì vậy, em là đẹp nhất mà!- Một anh chàng chen ngang cuộc nói chuyện cả Mã và Ngưu

-Mã Mã đối với anh là đẹp nhất, Song Tử nhỉ?- Ngưu liếc nhìn Song Tử, ánh mắt cảnh cáo:

“Hai người sao tình tứ mãi vậy? Thôi ngay đi!!!”

Song Tử nhận được cái nhìn “đầy yêu thương” của Kim Ngưu thì quay mặt đi chỗ khác, anh thầm nghĩ:

“Không phải còn tên Thiên Yết sao?”

Vừa nhắc tới Yết thì anh đến, anh nhìn mọi người xung quanh rồi tiến thẳng đến chỗ Ngưu đang ngồi:

-Hôm nay em xinh lắm- Anh cầm bàn tay cô lên, hôn nhẹ lên bàn tay ấy

Cô chỉ biết ngồi im nhưng khuôn mặt thì đã đỏ dần lên từ lúc nào.

Còn cặp Mã-Song thì đứng đó bàn tán:

“ 2 người này có để ý là ở đây có chúng ta không? Bộ chúng ta là không khí hả?”

-2 anh tiếp khách xong rồi sao?- Ngưu nhìn Song, Yết, hỏi

-Ừ. Anh đợi thời khắc này lâu lắm rồi. Sau ngày hôm nay, em sẽ thuộc về anh. EM MÃI MÃI LÀ CỦA ANH- Yết nhìn Ngưu, nở nụ cười mãn nguyện

-Em bây giờ cũng là của anh đó, Mã Mã yêu dấu- Song Tử ôm Mã vào lòng

-Em biết rồi, giờ thì buông em ra- Mã nhéo mũi Song Song

-Anh không buông em đâu, em sẽ ở bên anh đến hết đời- Song Tử càng ôm chặt Nhân Mã. Cô cũng ôm chặt người anh

-Đến giờ rồi, anh và Song Tử đi ra trước đi- Ngưu thúc giục, trong lòng cô hồi hộp không kém

~

Trong lễ đường, hai người con trai trông vô cùng lịch lãm đang đứng đợi cô dâu của mình.

Cánh cửa bật mở, Mã và Ngưu bước vào. Ngưu có vẻ hơi e dè nhưng Mã thì tự tin hơn, cô bước nhanh đến bên Song Tử, theo sau là Kim Ngưu.

-Nhân Mã, con có đồng ý nhận Song Tử là người bạn đời của con không?

-Con đồng ý- Mã dứt khoát trả lời

-Vậy còn con, Song Tử?

-Con cũng vậy

-Kim Ngưu, con có đồng ý cho Thiên Yết là người sẽ sống đến đầu bạc răng long với con không?

-Con... đồng ý

-Vậy Thiên Yết, con đồng ý chứ?

-Con không có ý kiến

-Từ giờ, các con đã thành vợ chồng. Các con phải hứa, sẽ chăm sóc cho nhau, biết yêu thương và đùm bọc lẫn nhau. Các vị thần đã nối tơ duyên để các con thành 1 cặp. Vì vậy, hãy trân trọng thứ tình cảm ấy- Cha sứ nhìn Mã-Song rồi lại nhìn Yết- Ngưu

-Chúng con hứa- Cả 4 người đồng thanh

Sau lời hứa ấy, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, Mã và Song trao cho nhau 1 nụ hôn thật sâu. Yết và Ngưu cũng chẳng khác là bao, anh ôm lấy eo Ngưu và trao cho cô một nụ hôn...

(P/s: Au sẽ viết ngoại truyện nữa. Mọi người có nghĩ Au nên viết về Mã-Song luôn không?)

15. Ngoại Truyện 1: Mã-song

Sau đám cưới, 2 cặp đôi trở về căn nhà của họ. Mà thật ra chỉ có Yết-Ngưu thôi, còn Mã-Song thì hưởng thụ tuần trăng mật luôn rồi.

- Giờ đi đâu đây? Anh không về nhà hả? - Mã dựa đầu vào cửa kính ô tô, thật sự hôm nay cô rất mệt

-Đi chơi, em đi chứ? Anh đã xin ba mẹ để chúng ta hưởng tuần trăng mật sớm hơn. Vậy đi biển, được chứ, vợ yêu? - Song Tử hỏi, cứ cười không ngừng

-Sao anh vui quá vậy? Đi biển hả? Được thôi. Nhưng còn bộ váy cưới??- Mã nhìn bộ váy cưới mà trầm nghĩ:

“ Sao có người mặc được cái thứ như vậy chứ??”

-Chúng ta sẽ thay đồ, vậy quyết định đi biển nha!!- Song Tử hớn hở

~

-Biển đẹp quá a~

-Đúng vậy, rất đẹp. Đi thay đồ thôi. Hôm nay cũng mệt rồi. Mai chúng ta ra biển chơi- Song Tử nói

=====

-Tiểu Song à, dậy- Mã lắc người Song Tử

-.....

-Dậy đi, Song Song- Mã lắc mạnh hơn

-.....

-Chồng à, vợ muốn đi chơi- Mã ngọt ngào nói với Song Tử

-Anh dậy rồi đây, vợ yêu của anh. Đi chơi thôi- Song Tử bật dậy

-Em ra trước nha, anh chuẩn bị đồ rồi ra sau- Mã chạy đi trước, bỏ lại Song Tử đang ngồi đó khóc trong lòng

*****Chỗ Mã*****

-Này cô em, đi đâu có 1 mình vậy, đi với tụi anh nha- Một tên con trai tiến đến gần Mã Mã, đưa tay lên chạm vào mặt cô

-Bỏ tôi ra- Cô nhanh chóng hất tay hắn ra khỏi mặt mình

-Cô em sao phải cáu vậy, đi chơi với tụi anh cho vui một chút thôi- Hắn ôm lấy eo Mã, kéo cô vào gần

-Thả cô ấy ra!!- Giọng nói đầy giận giữ của ai đó vang lên

-Mày là thằng nào? Chuyện của tao liên quan gì đến mày?- Hắn mạnh miệng nói

-Tôi là chồng cô ấy, tên tôi là Song Tử- Song Tử đồng dục nói

-Song Tử, ý người là chết 2 lần? Thật buồn cười!!- Hắn ta cười khinh bỉ

-Tôi không quan tâm anh nghĩ gì về tôi, chỉ cần cô ấy vẫn tin tưởng và ở bên tôi là được- Song Tử chỉ vào Nhân Mã đang trong vòng tay của hắn

Mã nhận thấy ánh nhìn đầy căm phẫn của Song Tử. Cô nhe răng, cắn mạnh vào tên tay kia. Hắn thấy đau quá nên buông cô ra, cô chạy lại, núp sau lưng Song Tử

-Cô có biết mình đã làm gì không?- Hắn gần giọng

-Cô ấy làm vậy là đúng. Ban ngày ban mặt mà anh dám làm vậy với con gái nhà lành. Không thấy xấu hổ sao?- Song Tử che chắn cho Mã ở đằng sau

Mọi người xung quanh thấy sắp diễn ra ẩu đả nên chuồn đi hết. Trên bãi biển lúc này chỉ có bóng dáng của 3 người.

-Mày nói gì?- Hắn giận sôi máu

-Người im đi. Nếu không sẽ chết đó- Song Tử lôi trong túi ra một khẩu súng ngắn, nhắm vào người trước mặt- Giờ thì sao, người có đi không?

Anh cầm súng tiến lại gần hắn ta. Hắn cứ lùi dần rồi quay đầu bỏ chạy. Anh quay lại nhìn Nhân Mã, cô hét vào mặt anh:

- Bộ anh muốn chết hả mà mang súng đi chơi? Có biết thứ này có thể giết người không?

-Sao em lại quát anh vậy? Anh đã cứu em mà. Vả lại, đây chỉ là súng phun nước thôi, anh mới mua đó, đẹp không?- Song Tử ngăm ngía chiếc súng mới mua

-Anh làm em hết hồn - Mã thở dài như trút được gánh nặng.

Cả 2 người sau đó cùng nhau hưởng thụ tuần trăng mật. Khi trở về, Mã đã trở thành một người vợ, một người con dâu. Đường như cô đã trưởng thành rất nhiều.

Hơn 9 tháng sau

Tại bệnh viện lớn nhất thành phố:

-Cố lên, em bé sắp ra rồi- Cô y tá nắm chặt tay Mã

Song Tử nhìn Nhân Mã qua cửa kính trong suốt. Trong lòng trào dâng những cảm xúc khó tả, cả vui mừng lẫn lo lắng. Anh chợt nhớ lại lời cô đã nói:

-“Anh muốn con trai hay con gái?”

-“Chỉ cần là con của chúng ta, anh sẽ yêu thương nó, kể cả con trai hay con gái”-Song Tử nhẹ nhàng xoa đầu cô

-Oe...oe...- Tiếng khóc của em né cắt ngang mạch suy nghĩ của Song Tử.

Anh thầm cảm ơn mọi thứ đã ổn.

***** Trong phòng bệnh *****

Mã tuy rất đau nhưng cô vẫn cố gượng cười. Cô quay sang nhìn đứa bé bên cạnh:

- Cảm ơn, vì con đã đến với thế giới này!!

(P/s: Hình trên là Mã-Song nha~)

16. Ngoại Truyện 2: Yết-ngưu

(Au:Giờ đến cặp Yết-Ngưu nha~ Au thấy khi cưới xong phải về nhà làm lễ gì đó nữa nên tua nhanh đến tối nha. Những ai yếu tim nên cân nhắc trước khi đọc chap này)

Hình trên là Kim Ngưu~

-Mệt quá à!!!- Ngưu ngã lưng xuống chiếc giường lớn trong phòng

-Em không đi thay đồ sao?- Yết nhìn con người đang mệt mỏi kia mà thở dài

-Ồ ha, vậy em thay ở đâu?- Ngưu bật dậy, hỏi

-Trong kia- Yết chỉ tay vào căn phòng nhỏ ở gần đó- Nhưng nếu em muốn thay trước mặt anh cũng được
Anh nhìn cô cười nham hiểm, cô bắt giắc đỏ mặt:

-Ai...thèm...chứ

-Vậy sao? Vậy em thay đồ nhanh đi- Yết thúc giục Ngưu

Ngưu chỉ gật đầu rồi đi thay đồ. Yết thì đã thay đồ từ lâu rồi. Trong lúc ngồi đợi cô, trong đầu anh đã lóe lên 1 ý tưởng...

20' sau

Ngư bước vào phòng với chiếc váy 2 dây, trông vô cùng quyến rũ. Cô thấy căn phòng bị tắt hết đèn nhưng vẫn còn 1 chiếc đèn ngủ đang sáng ở phía đầu giường. Bên cạnh nó là Thiên Yết đã ngủ say. Cô nhẹ nhàng đến bên anh, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh. Bỗng tay cô bị tay Yết nắm chặt, Yết mở mắt, kéo mạnh cô xuống. Cô ngã vào lòng anh, anh nở nụ cười mãn nguyện:

-Em làm gì mà lâu vậy? Anh đợi em suốt đấy

-Thả em ra!!- Ngư ra sức đẩy Yết ra khỏi người mình

-Không được. Anh phải phạt em vì đã bắt anh chờ lâu như vậy- Anh trả lời.

Anh quay sang tắt chiếc đèn ngủ, cả căn phòng bị bao trùm bởi bóng tối.

Anh đè chặt người cô xuống giường, nhanh chóng chiếm đoạt đôi môi của cô, cô phản kháng mãnh liệt hơn

-Ừm~... Thả...e...m...- Ngư mới nói được vài từ thì Yết đã chặn miệng cô lại

Nhận thấy cô còn phản kháng, anh nhẹ nhàng nói vào tai cô:

-Em từ giờ đã là của anh, em hãy ngoan ngoãn đi, vợ yêu của anh

Hơi thở gấp gáp của anh phả vào tai cô. Khuôn mặt cô nóng bừng, cuối cùng cô cũng không phản kháng nữa.

Yết lại tiếp tục cưỡng hôn cô, lần này còn lâu hơn những lần trước. Sau đó, cô thấy cảm giác ướt ướt ở cổ..... là Thiên Yết. Anh như chiếm đoạt cả cơ thể cô. Từ môi, đến cổ, bây giờ là đến vai. Cơ thể cô run lên bần bật, anh lại 1 lần nữa ghé sát vào tai cô:

-Không sao đâu

Vừa nói với cô, tay anh vừa kéo 2 chiếc dây váy xuống. Cô giật mình, ánh mắt van xin nhìn Thiên Yết. Anh nhìn cô nhưng dường như anh không thể dừng lại. Chưa đầy 1' sau, thân hình trần trụi của cô đã bị anh nhìn thấy. Cô cố gắng giãy giụa, tránh ánh mắt của anh. Nhưng anh đã giữ cô lại. Chẳng mấy chốc, anh cũng giống như cô. Ánh trăng đêm huyền ảo rọi vào căn phòng. Dưới ánh trăng, hình ảnh của 1 người con gái da trắng nhưng khuôn mặt đang ửng đỏ và một người con trai lạnh lùng nhưng lại vô cùng ấm áp hiện lên.

-A...a...a...- Ngư rên lên từng cơn

Anh nhẹ nhàng hôn cô để làm cô quên đi đau đớn

~~ Sáng hôm sau

Ngư cố gắng mở to 2 mắt, cô vẫn còn cảm thấy đau rát ở khắp người

-Em dậy rồi sao?- Một giọng nói vô cùng ấm áp vang bên tai Ngư.

Cô quay sang thì thấy người chồng "yêu quý" của mình đang nằm đó. Định đánh anh nhưng đau quá nên mới giơ tay lên cô đã lại hạ tay xuống.

-Em không cử động được sao?- Yết vẫn tiếp tục hỏi

-Tại ai mà anh còn hỏi?- Ngư gằn giọng

-Giận rồi sao, vợ yêu?- Anh lại ôm Ngư vào lòng

Cô cảm nhận được da cô và da của Yết đang trực tiếp chạm vào nhau. Cô dùng hết sức đẩy mạnh anh ra. Cô thấy vô cùng xấu hổ khi anh đã nhìn được cơ thể mình.

-Cậu chủ và cô chủ, xin mời 2 người xuống ăn sáng- Giọng của 1 cô người hầu gọi vọng vào

-Vậy anh xuống ăn sáng. Em ở đây nhé!!- Yết quán tạm 1 chiếc chăn xung quanh người, rồi đi vào thay quần áo. Một lúc sau anh đi ra thì thấy Ngư đang cố bước xuống khỏi giường.

Trên người cô cũng là một chiếc chăn mỏng. Cô cố đặt chân xuống dưới giường, khuôn mặt nhăn lên vì đau đớn. Yết chạy đến, bế cô đặt lên giường:

-Em ở đây. Lúc nữa ăn xong, anh sẽ mang lên cho em, được chứ?

-Ừ- Cô đáp lại

_____ 30' sau _____

Yết bước lên phòng, trên tay anh cầm rất nhiều đồ ăn. Anh định bồi bổ Kim Ngưu vì đã ‘phục vụ’ anh. Anh ngồi xuống giường, bón cho cô ăn. Chưa bao giờ, cả 2 thấy hạnh phúc như vậy.

(P/s: Au đã cố không làm mất sự trong sáng của mọi người rồi. Ai đọc xong thì trách Au nha. Au cũng cảnh báo trước rồi~)

17. Ngoại Truyện 3: Yết-ngưu(end)

(P/s: Hình trên là Thiên Yết~)

_____ 5 năm sau _____

-Mẹ à, mẹ biết hôm nay là ngày gì không?- Một cậu bé nhí nhảnh chạy đến bên mẹ

-Sinh nhật của Thiên Duy thì làm sao mẹ quên được, nói xem, con muốn quà gì nào?- Ngưu nhìn vào đứa con trước mặt

-Con... cũng không biết nữa- Cậu bé ngây ngô trả lời

-Con có muốn 1 đứa em không?- Một giọng nói từ đâu vang đến, cắt ngang cuộc trò chuyện của 2 mẹ con

-A! Ba đã về- Cậu bé chạy lại ôm chầm lấy chân Yết

-Thế nào? Con muốn có em không?- Yết xoa đầu Thiên Duy

-Con muốn lắm- Duy nhanh chóng trả lời

-Vậy cho ba mượn mẹ con nha! Con cho mẹ ‘đi chơi’ với ba được không?- Yết quay sang nhìn Ngưu đầy nham hiểm

-Mẹ đi chơi với ba nha!! Như vậy Thiên Duy sẽ có em, em sẽ cùng chơi với con- Thiên Duy ngây thơ nói với Ngưu

-Không...được- Ngưu lắp bắp nói, khuôn mặt tái nhợt

Yết nhanh chóng bế Ngưu lên, mặc cho cô ra sức giãy giụa. Anh thì thào vào tai cô:

-Chúng ta đã có một tiểu hoàng tử. Vậy bây giờ, em sinh cho anh một tiểu công chúa nhé!!!

-Thả em ra. Yết à, tha cho em đi, em mệt lắm. Không phải vẫn còn sớm sao? Anh không đi làm hả?...- Ngưu đưa ra đầy những lí do

-Anh thích làm khi nào chả được. Đâu có ai nói chuyện đó chỉ được làm vào buổi tối chứ!! Hôm nay ở công ty không còn việc gì nên anh mới về với em nè!! Em không nhớ anh sao? Dù sao cũng không được phụ lòng con chứ, Thiên Duy cũng muốn có em lắm mà, không phải sao?- Yết trả lời làm Ngưu cứng họng, không đáp trả được

Chẳng mấy chốc, Yết đã bế Ngưu lên đến phòng

<...rầm...>

Cánh cửa bị đóng không thương tiếc.

(Au: Đoạn sau tự tưởng tượng tiếp nha~)

*****

Đây là chap cuối rồi. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Au trong suốt thời gian qua

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yet-nguu-em-mai-mai-la-cua-anh>